

‘Ik wilde absoluut geen mensen meer zien!’

**Schlagerkoning
Dennie Christian**

Na misschien wel het heftigste anderhalf jaar uit zijn leven is Dennie Christian (66) niet meer de man die hij was voor de dood van zijn vrouw Roswitha. En toch ook weer wel. Onzekerheden en angsten gingen de deur uit, belangrijke waarden werden aangescherpt. “Bang voor de dood ben ik niet meer. Al heb ik wel het gevoel dat ik eerst nog een aantal belangrijke opdrachten te vervullen heb.”

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S IVO VAN DER BENT

Verdomme, Dennie. Waar ben je nou mee bezig?

“Ik neem graag een stapje uit mijn comfortzone om te laten zien wat ik allemaal in huis heb. Zo ook nu in mijn samenwerking met het duo Plug 'N Play. Samen hebben we een tranceversie van *Verdammt ich lieb' dich* gemaakt. Het is iets wat mensen niet zo snel van mij verwachten en daarom des te leuker.”

Niet voor het eerst...

“Ik heb mezelf al vaak genoeg bewezen met nieuwe dingen. Zo'n tien jaar geleden scoorden zowel Yes-R & Brownie Dutch als ik een top 10-hit door onze deelname aan het televisieprogramma *Ali B op volle toeren*. Zij met een rapversie van *Rosamunde*, ik met een schlager op het nummer *Uit elkaar*. Daarna, in 2017, zong ik de nummers voor de bioscoopfilm *Ron Goossens, Low Budget Stuntman*, waaronder een eigen versie van Marco Borsato's *Ik leef niet meer voor jou*. De film deed het goed in de Benelux en Duitsland. Die gasten van New Kids zijn ook over de grens aardig populair.”

Marco en Ali staan nogal ter discussie op dit moment.

“Dat maakt de muziek er niet ineens slechter op, toch? Toen ik die nummers maakte, was er nog

‘Na de dood van Roswitha heb ik in complete anonimiteit al mijn emoties eruit geschreeuwd. Waarom? Vertel het me? Ik wil het zo graag begrijpen!’

geen sprake van misbruik, wist niemand er vanaf en ook nu is nog steeds niet duidelijk wat zich precies heeft afgespeeld. Maar oké, waar rook is zal ongetwijfeld vuur zijn, dus we wachten het af. De waarheid komt vanzelf een keer boven water. Zo zie je maar dat je nooit helemaal achter de voordeur kunt kijken om te zien wat iemand voelt, denkt, doet en laat. Ik sta echter nog steeds honderd procent achter het product dat ik toen maakte. Ook over Michael Jackson was jarenlang een hoop te doen. Zijn muziek is nog steeds te gek.”

Vijf jaar geleden dook je ook ineens op in Beste Zangers.

“Veel mensen dachten vooraf: wat moet die Dennie Christian in dat programma? Ze werden positief verrast. Ik deed daar wat ik op mijn albums altijd al deed: nieuwe dingen proberen. Schlager is zo breed als de weg naar Rome

lang is. Als ik die route afleg, dan wil ik ook elk zijstraatje ervan zien. Je kunt wel eindeloos blijven doordrammen op je bestaande succes, maar dan klinkt alles op den duur hetzelfde. Dat wilde ik niet.”

Gaat de songtekst van je nieuwe single niet te ver voor een gelovig man?

“Ik zing verdomme, zonder God ervoor. Dat is een belangrijk detail. Bij de gedachte of ik anderen hiermee tegen de schenen zou kunnen schoppen, heb ik geen seconde stilgestaan. Het is slechts een uitdrukking en staat los van het geloof. Persoonlijk geloof ik in de goddelijke familie en in het herleven na de dood. Ik ben echter nooit een groot kerkganger geweest, want hoewel de kerk van oorsprong Gods huis op aarde is, vind ik een gedeelte van zijn personeel niet erg aardig.”

Waarom niet?

“Door de eeuwen heen heeft er heel wat misbruik plaatsgevonden en waren er machtsspelletjes uit naam van de Heer. Daar kwam dan weer de inquisitie uit voort. Niet dat ik iedereen over één kam scheer – met het merendeel van de geestelijken is namelijk niets mis – maar er zijn er ook die door de jaren heen flink wat foute dingen hebben uitgehaald. In plaats van trouw iedere zondag naar de kerk te gaan, stap ik liever op andere dagen een klein kapelletje binnen om zonder mensen om me heen na te kunnen denken en te bidden. Voor dingen die mijzelf en anderen goed doen.” →

Bernhard & Dennie

De als Bernhard Althoff geboren Dennie Christian (1956) kreeg zijn artiestennaam aangemeten door zijn eerste producer. “Die vrouw koos voor twee voornamen, omdat dat in de jaren 70 gebruikelijk was,” aldus de Duitser die het Nederlands al sinds jongs af aan accentloos beheerst. Dennie nam er genoegen mee en heeft zich nooit afgevraagd waar die naam vandaan komt. Het antwoord daarop moet hij dan ook schuldig blijven, al voegt hij er wel aan toe dat er tussen de privépersoon en de artiest geen verschil zit. De man die thuis een zak chips opentrekt, is volgens hem dezelfde als de zanger die in het weekend hits als *Rosamunde*, *Wij zijn twee vrienden* en *Dit is liefde* uit de speakers laat knallen. Een van zijn handelsmerken – menig fan herkent hem er op afstand aan – is zijn krullende haardos. Volgens Dennie valt die coupe in de categorie ‘gemakzucht’. Hij zegt: “Ik maak mijn haar nat, schud een beetje, laat het weer drogen en dan zit het altijd goed. Waarom zou ik urenlang kammen en frutselen met gel als het ook zo kan?” Naast zingen, componeren en schrijven, presenteerde Dennie ook tv-programma's, schlagerfestivals en dook hij hier en daar op als (stem)acteur.

'Ik kreeg de treurigheid en angsten niet weg. Professionele hulp was nodig om te voorkomen dat het fout met me zou aflopen. Die vond ik in de kliniek'

Eind 2020 overleed je vrouw Roswitha. Sloeg daardoor de twijfel toe?

"De twijfel sloeg behoorlijk toe. Ik was enorm bang om het geloof in de Heer te verliezen. Alles wees erop dat ze weer gezond zou worden en uiteindelijk was dat ook het geval. Maag eruit, kanker compleet weg, weer terug op gewicht en dan toch ineens die roep om haar ziel terug naar huis te laten keren. Ik moet je eerlijk zeggen dat ik nog steeds niet exact weet waaraan ze nu precies is gestorven. Terug uit het ziekenhuis ben ik een tijdje met de hond gaan wandelen. Mijn kinderen wilden met me mee, maar ik zei: *Nee, jongens. Laat me maar even.* In complete anonimiteit heb ik vervolgens al mijn emoties eruit geschreeuwd. Waarom? Vertel het me? Ik wil het zo graag begrijpen!"

Kreeg je die antwoorden?

"Alleen maar. Zoveel signalen achter elkaar dat ik mezelf op een gegeven moment afvroeg of ik gek geworden was. Anderhalf jaar na dato kan ik zeggen dat de Heer ervoor heeft gezorgd dat Roswitha nog steeds bij me is. Weliswaar niet meer stoffelijk, maar ik voel en hoor haar nog steeds om me heen. We praten in zekere zin nog dagelijks met elkaar. Als je 45 jaar bij elkaar bent en zelfs op de laatste dag het vuur nog brandt, dan is die connectie ook na de dood nog bijzonder goed merkbaar. De waaromvraag heb ik dan ook naast me neergelegd."

Hoe is je dat gelukt?

"Door te accepteren dat er nu eenmaal dingen gebeuren die voor ons mensen onverklaarbaar zijn. We kunnen ons hoofd er wel over blijven martelen, maar uiteindelijk krijgen we de antwoorden pas wanneer we zelf 'naar huis gaan'. Bovendien, als we alles zouden begrijpen, dan heet het ook geen 'geloof', maar 'weten'. De coronaperiode viel samen met het afscheid, waardoor organisatoren heel gemakkelijk optredens konden afzeggen zonder dat daar vraagtekens bij werden geplaatst."

Een geluk bij een ongeluk?

"Het gaf ons als gezin de mogelijkheid om heel rustig en vol liefde voor elkaar te kunnen rouwen, iets wat overigens nooit helemaal stopt. Dat blijf je altijd doen. In Nederland en België gaat de pers respectvoller met dit soort zaken om dan in Duitsland. Het is ook daarom dat ik bijna geen platen meer uitbreng in eigen land. Mijn trouwste publiek heeft altijd al bij jullie en jullie zuiderburen gezeten."

Wat heeft de afgelopen anderhalf jaar je gebracht?

"Nog meer verbinding met mijn kinderen. M'n zoon Aljoscha is opnieuw bij me ingetrokken. Ook heb ik geregeld de kleinkinderen Nélia en Maila van m'n dochter Romina over de vloer, voor wie ik heel graag nog heel lang een opa ben. Mocht ik hier op een dag vertrekken omdat het te groot wordt, dan ben ik niet bang herinnerin-

gen achter te laten. Die zijn namelijk niet plaatsgebonden, maar draag ik mee in hoofd en hart. Waar ik ook ga. Als mijn tijd hier op aarde eropzit, dan heb ik daar vrede mee. Bang voor de dood ben ik sinds het verliezen van Roswitha niet meer. Al heb ik wel het gevoel dat ik eerst nog een aantal belangrijke opdrachten te vervullen heb."

Zoals?

"Wat dat ook is, het komt uiteindelijk steeds weer neer op: er zijn

voor anderen en mezelf. Corona heeft zoveel dromen naar de klote geholpen dat ik vooral in het hier en nu leef, voorzichtig ben ten aanzien van de toekomst en wat die kan brengen en ten slotte het mooie in het leven wil herkennen en volgen. Het weer kunnen optreden hoort daar natuurlijk bij. Denk je dat ik op die podia enkel en alleen het publiek sta te vermaken? Nee, hoor. Voor mij is het evengoed een feest om op een huwelijk of mega-piratenfestival

het dak eraf te blazen. Ik heb van mijn hobby m'n beroep kunnen maken, dus dat verveelt nooit."

In 2012 bracht je enige tijd door in een kliniek om aan jezelf te werken. Speelt dat ook een rol bij het meer kunnen genieten nu?

"Absoluut, al ging ik er wel met tegenzin naartoe. Ik voelde dat er iets mis was en zat op het randje van een burn-out. Was het een midlifecrisis? Zat ik als man in de overgang? Geef het beestje een

naam, maar ik liep continu met vragen als: hoe ziet mijn toekomst eruit, wil men mij nog wel horen zingen of zijn ze me nu wel zat? Duizenden gedachten die evenzovele angsten bij me oproepen. Alleen als ik op het podium stond, was dat gevoel door de adrenalinekick die ik ervan kreeg heel eventjes weg. Maar de ochtend erna had ik alweer geen zin meer om op te staan. Ik kreeg de treurigheid gewoon niet weg en wilde ook absoluut geen mensen meer →

zien. Professionele hulp was nodig om te voorkomen dat het op een dag fout met me zou aflopen. Dat vond ik bij die nieuwe groep mensen, ook wel lotgenoten, in de kliniek.”

Wat was de diagnose?

“Ze constateerden dat ik net op tijd was binnengekomen, want die grens waar ik tegenaan zat, was ik al bijna over gevallen. De specialisten vingden me op in een hele grote en mooie tuin, omgeven door bossen waarin je kon wandelen. Overdag had je een aantal therapieën en mocht je creatief met je handen aan de slag, zoals steenhakken of voorwerpen maken met hout. 's Avonds sprak je met mensen die exact hetzelfde doormaakten.”

Het heeft overduidelijk geholpen.

“Er ging daardoor een wereld voor me open en ik voelde de blijdschap in mijn lijf terugkeren. Je moest verplicht helpen wassen en opruimen en dat gaf me de structuur terug die ik was verloren. Je hebt niet langer meer het gevoel dat je nutteloos bent en dat geeft je een enorme vrijheid. Net als de gesprekken met de psycholoog. Bij mijn vertrek was de reservetank weer helemaal gevuld en liep ik de deur uit met het gevoel dat ik weer 35 jaar jong was. Nu maak ik me niet meer druk om dingen die ik toch niet kan veranderen. *Drop the thought*, zoals de dalai lama zegt. Dan ben je 'm tenminste kwijt. Als het echt belangrijk is, komt hij vanzelf wel weer bij je terug.”

Wat vind je jouw grootste geluk?

“Er één ding uitpikken zou betekenen dat ik de mensen die ik niet noem onrecht aandoe, dus ik kies voor het feit dat ik zoveel jaren mijn geliefde naast me mocht hebben. Dat is geluk. Als ik iemand feliciteer met zijn of haar verjaardag, dan wens ik geen gezondheid of rijkdom, maar geluk toe. Wanneer je beschikt over vrienden die van je houden

en je gelooft dat er meer is, dan is dat ultiem geluk. Daarmee probeer ik overigens niemand te bekeren, maar ik zou het geborgen gevoel dat ik ervaar wel iedereen willen toewensen.”

Waar heb je spijt van?

“Dat ik, zonder in detail te treden, momenten heb gekend waarin ik mensen pijn heb gedaan. Foute dingen die ik niet had moeten doen. Of, een stuk onschuldiger, dat ik vroeger zo'n schuchter ventje was. Als ik er tegenwoordig opuit trek, dan maak ik met een stel vrienden een motortour. Van kust tot kust met in elk plaatsje een nieuwe cappuccino. Als twin-

stond daar op dat moment te plassen. Met wat rookwolken en een stuk donkerder dan hij erin was gegaan, kwam die man weer naar buiten. Ik volgde. Door de voordeur. Ik hoefde niet meer terug te komen.”

Waarvoor zat je op school?

Met andere woorden: wat wilde je worden?

“Dierenarts. Of zanger. Voor ik goed en wel een beslissing kon nemen, was ik al ontdekt en stond ik avond aan avond op de bühne. Dieren zijn vooral een hobby geworden. Ik heb een havanezer, Oscar, iets groter dan gemiddeld en al tienenhalf jaar m'n beste

‘Ik was zó'n schuchter ventje. Vaak was er oogcontact met een leuke meid, maar wachtte ik te lang af, waardoor een andere knul zijn kans greep’

tiger ging dat anders. Toen was ik natuurlijk veelal in discotheken te vinden. Op zaterdagavond flirtte ik wat af in het jeugdcentrum in de buurt, maar daarbij was ik niet altijd even doortastend. Vaak was er gelijk oogcontact met een leuke meid, maar wachtte ik te lang mijn kans af, waardoor een andere knul zijn kans greep. Ik moest meer initiatief tonen om ook aan bod te komen.”

En dat voor iemand die meer dan eens van school wisselde vanwege zijn opstandige gedrag.

“Ze noemden me een wilde, maar ik was nooit kwaadaardig. Klasgenoten konden simpelweg harder lopen en dus was ik het die altijd betrap werd. Het ergste geintje dat ik eens flikte, was een stukje carbid op een stok een wc inschuiwen. Als dat in contact komt met water ontploft de boel. Uitgerend de directeur van de school

vriend. Hij is gecastreerd, weet daar zelf niks van en zit daarom nog steeds achter de meiden aan. Dit hondenras kan heel oud worden. De oudste die ik kende werd 21. Oscar kan dus nog wel een tijdje mee.”

Je zult hem ongetwijfeld in het Duits aanspreken, maar hoe zit het met het denken? Gaat dat inmiddels in het Nederlands?

“Ik beheers vele talen en daarnaast ook zo'n beetje alle accenten: Gronings, Amsterdams, Limburgs, you name it. Daarom hoor je ook niet dat ik uit het oosten kom. Denken doe ik in het Duits als ik thuis ben en in het Nederlands als ik bij jullie ben. Dat verandert al als ik een minuutje of twintig de grens gepasseerd ben. Alhoewel, Roswitha zei altijd dat ik in mijn slaap in jullie taal praat. Dromen doe ik dus weer wel in het Algemeen Beschaafd Nederlands.” ←

